

Sophus Claussen: Ekbátana

- Jeg husker den Vaar, da mit Hjærte i Kim
undfangede Drømmen og søgte et Rim,
hvis Glans skulde synke, jeg ved ej hvorfra,
som naar Solen gik ned i Ekbátana.
- 5 En Spotter gav mig med Lærdom at ane,
at Vægten paa Ordet var Ekbatáne.
Den traurige Tosse, han ved ej da,
at Hjærtet det elsker Ekbátana.
- 10 Byen med tusind henslængte Terrasser,
Løngange, svimlende Mure — som passer
der bagest i Persien, hvor Rosen er fra,
begravet i Minder — Ekbátana.
- 15 Hin fjærne Vaar, da min Sjæl laa i Kim
og drømte umulige Roser og Rim,
er svunden, skønt Luften var lys ogsaa da,
som den Sol, der forsvandt bag Ekbátana.
- 20 Men Drømmen har rejst sig en Vaar i Paris,
da Verden blev dyb og assyrisk og vis,
som blødte den yppigste Oldtid endda ...
Jeg har levet en Dag i Ekbátana.
- Min Sjæl har flydt som en Syringes af Toner,
til Solfaldet farvede Parkernes Kroner
og Hjærtet sov ind i sin Højhed — som fra
en Solnedgang over Ekbátana.
- 25 Men Folkets Sæder? den stoltes Bedrift?
hvad nyt og sælsomt skal levnes derfra?
En Rædsel, et Vanvid i Kileskrift
paa dit Dronningelegem — Ekbátana.
- 30 Men Rosen, det dyreste, Verden har drømt,
al Livets Vellyst — hvad var den da?
Et Tegn kun, en Blomst, som blev givet paa Skrømt
ved en kongelig Fest i Ekbátana.
- Da blev jeg taalmodig og stolt. Jeg har drømt
en dybere Lykke, end nogen har tømt.
- 35 Lad Syndflodens Vande mig bære herfra
— jeg har levet en Dag i Ekbátana.

Noter

Stammer fra Sophus Claussen: Valfart (1896).

Gengivet efter Sophus Claussen: Samlede digte, IV, DSL, 2000, pp. 114-15.